प्रतिष्ठेचे मूल्य

आर्थर ॲशची कहाणी

लेखनः एन डॉनगन जॉनसन

चित्रः पिल्लेजी

मराठी: अश्विनी बर्वे

प्रतिष्ठेचे मूल्य

आर्थर ॲशची कहाणी

लेखनः एन डॉनगन जॉनसन

चित्रः पिल्लेजी

मराठी: अश्विनी बर्वे

ही कथा **आर्थर रॉबर्ट ॲश** यांची आहे, ते एक टेनिस खेळाडू, लेखक आणि नागरी हक्क कार्यकर्ते आहेत. हे पुस्तक त्यांच्या आयुष्यातील घटनांवर आधारित आहे. आर्थर ॲशच्या जीवनाबद्दल इतर ऐतिहासिक तपशील पुस्तकाच्या शेवटच्या पानावर दिले आहेत.

एका काळची गोष्ट आहे . . .

काहीच वर्षापूर्वी, १० जुलै १९४३ रोजी, आर्थर रॉबर्ट ॲश यांचा जन्म व्हर्जिनियातील रिचमंड येथे झाला. तो आर्थर ॲश, सीनियर आणि मॅटी कॉर्डेल कनिंगहॅम ॲश यांचा पहिला मुलगा होता. आर्थर एका मोठ्या आणि प्रेमळ कुटुंबाचा भाग होता ज्यांच्या पूर्वजांना आफ्रिकेतून गुलाम म्हणून अमेरिकेत आणण्यात आले होते. त्या वेळी, व्हर्जिनिया हे एक वेगळे राज्य होते, ज्याचा अर्थ असा होता की गोरे आणि काळे एकाच परिसरात राहत नव्हते, त्यांची मुले एकाच शाळेत जात नव्हती किंवा समान नोकरी करत नव्हती. आफ्रिकन अमेरिकन लोकांसाठी हा कठीण काळ होता, परंतु आर्थरच्या कुटुंबाने या पूर्वग्रहांना वैयक्तिकरित्या घेतले नाही. त्यांना आलेल्या अन्याय्य अडथळ्यांना न जुमानता, कुटुंबाने त्यांचा स्वाभिमान आणि प्रतिष्ठा जपली. सन्मानाचा हा धडा आर्थरला त्याच्या वडिलांनीही शिकवला होता, जो आयुष्यभर त्याच्यासोबत राहिला.

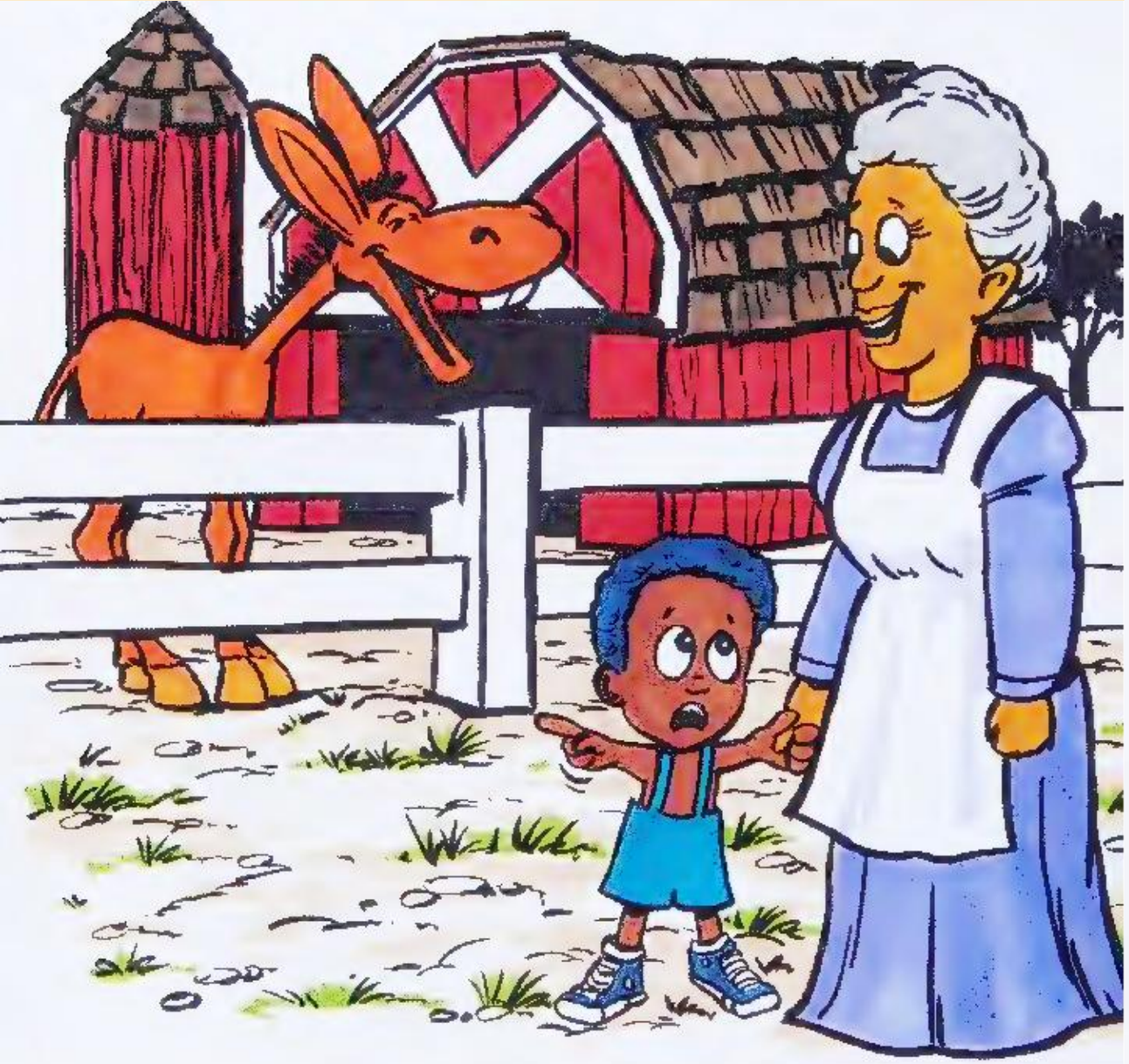

लिटल आर्थरला त्याची आजी आणि पणजी खूप आवडायची. त्याची आजी, अमेलिया ॲश जॉन्सन, यांना संपूर्ण कुटुंब "मा" म्हणून संबोधत असे. "मा" ने आयुष्यात अनेक संकटांचा सामना केला असला तरी, तिने कधीही तिचा सन्मान गमावला नाही. तिला जीवन आणि तिचे नातवंडे खूप आवडत असत. लहानपणी, आर्थर त्यांचे उन्हाळे त्यांच्या मोठ्या रांच हाऊसमध्ये घालवत असे. त्याला तिथे पहिल्यांदा खेचर पाहिल्याचे आठवले आणि तो घाबरला.

आर्थरच्या आजीला "बडी मामा" कनिंगहॅम असे म्हटले जात असे. जेव्हा आजोबा वारले तेव्हा 'बडी मामा'ने तिच्या दहा मुलांना एकट्याने वाढवले. तिच्या प्रतिष्ठेने आणि देवावरील श्रद्धेने तिला या कठीण काळातून बाहेर पडण्यास मदत केली.लहानपणी, आर्थरने बडी मामा, कुटुंबातील इतर सदस्यांसह आणि मित्रांसह अनेक चर्चमध्ये हजेरी लावली. नंतर, टेनिस खेळाडू म्हणून, आर्थरने खूप प्रवास केला आणि इतर धर्म आणि संस्कृतींबद्दल जाणून घेण्याचा प्रयत्न केला. शेवटी, आर्थरने असा निष्कर्ष काढला की सर्व धर्म समान सुवर्ण धडा शिकवतात: इतरांना जसे तुम्ही त्यांच्याशी वागवावे असे तुम्हाला वाटते तसेच वागा. माणूस म्हणून त्यांच्या प्रतिष्ठेचा आदर करा.

लहानपणी, आर्थर आजारी होता. तो त्याच्या आईसारखाच लाजाळू होता. त्याचा धाकटा भाऊ इतर मुलांसोबत ओरडत आणि ओरडत इकडे तिकडे धावत होता, तेव्हा आर्थर अनेकदा शांत बसून पुस्तके वाचत असे.

आर्थरच्या सातव्या वाढदिवसाच्या काही काळातच, त्याची आई वारली. ती फक्त २७ वर्षांची होती. तिच्या अकाली मृत्यूचे एक कारण हृदयरोग होते. त्यानंतर आर्थरने त्याच्या रडणाऱ्या वडिलांना सांगितले, "काळजी करू नका बाबा. जोपर्यंत आपण एकमेकांसोबत आहोत तोपर्यंत आपण ठीक राहू."

जरी आर्थरचे त्याच्या आईवर खूप प्रेम होते, तरी तिच्या मृत्यूवर तो जास्त रडला नाही. त्याने त्याचे दुःख स्वतःमध्येच ठेवले. आर्थरच्या संपूर्ण आयुष्यात, लोक त्याला अलिप्तता दाखवणे हे भावनांच्या अभावाचे लक्षण मानत होते.पण आर्थर भावनिक होता, जरी तो तरुण असतानाही स्वभावाने संयमी आणि प्रतिष्ठित होता.जेव्हा आर्थर टेनिसपटू बनला, तेव्हा त्याचे काही प्रतिस्पर्धी टेनिस कोर्टवरील त्याच्या शांत संयमाने घाबरले. काहींना असे वाटले की तो खेळ गांभीर्याने घेत नाही. पण आर्थरने त्याच्या प्रतिस्पर्ध्यांना घाबरवण्यासाठी शांत असल्याचे भासवले नाही. टेनिस त्याच्यासाठी खूप महत्त्वाचा होता. पण ज्याप्रमाणे तो त्याच्या टेनिस रॅकेटशिवाय क्वचितच दिसला, त्याचप्रमाणे त्याने नेहमीच त्याची प्रतिष्ठा राखली.

आर्थरच्या वडिलांनी आपल्या मुलांची काळजी घेण्यासाठी एका वृद्ध महिलेला कामावर ठेवले. पण तरी ते नेहमीच आई आणि वडील दोघांचीही भूमिका बजावत असत. आर्थर सीनियरने आपल्या मुलांना योग्य आणि अयोग्य यातील फरक शिकवला आणि त्यानुसार वागायला शिकवले. एखाद्या व्यक्तीची प्रतिष्ठा ही त्यांची सर्वात मौल्यवान संपत्ती आहे असे त्यांचे मत होते. तरुण आर्थरला हे समजले की त्याच्या वडिलांना इतर लोक त्यांच्याबद्दल काय विचार करतात याचे महत्व नव्हते, तर तो स्वतःबद्दल काय विचार करतो याचे महत्व होते. आर्थर सीनियरने आपल्या मुलांना इतरांना मदत करण्याचे महत्त्व देखील शिकवले. ते मोठे होत असताना, ते दर ख्रिसमसला गरीब कुटुंबांना अन्न आणि खेळणी पोहोचवण्यासाठी त्यांच्या वडिलांसोबत जात असत. त्यातील काही खेळणी त्या दिवशी सकाळी दोन्ही भावांना मिळालेल्या भेटवस्तू होत्या.

आर्थरचे वडील विशेष पोलिस दलाचे सदस्य होते. अतिरिक्त पैसे कमविण्यासाठी, त्यांनी रिचमंडमधील श्रीमंत लोकांसाठी आचाऱ्याचे, माळयाचे, गवत कापण्याचे आणि वेटर म्हणूनही काम केले.

आर्थर ॲश, सीनियर यांना बायबल वाचता येत नव्हते, परंतु त्यांना कठोर परिश्रम कसे करायचे हे माहित होते. तो जे काही करत असे त्यात ते निपुण होते. आणि त्यांनी आपल्या मुलांनाही तेच शिकवले.

आर्थर सीनियर यांच्या अतिरिक्त कर्तव्यांपैकी एक म्हणजे ब्रुकफील्डच्या क्रीडा मैदानाची देखभाल करणे. हे मोठे उद्यान ॲश कुटुंबाच्या घराजवळ होते. ब्रुकफील्डमध्ये व्हर्जिनियामधील काही टेनिस कोर्टांपैकी एक होते जे कृष्णवर्णीयांसाठी खुले होते.धाकट्या आर्थर ज्युनियरला लोकांना टेनिस खेळताना पाहणे खूप आवडायचे. तो टेनिस कोर्टजवळ बसून एकामागून एक सामना पाहत असे. तो खेळाडूंना बॉल सर्व्ह करताना सराव करताना देखील पाहत असे.

एके दिवशी, रिचमंडचा एक प्रसिद्ध कृष्णवर्णीय टेनिसपटू रॉन चॅरिटी याने आर्थरला सराव करताना पाहिले. त्याने त्याचा सराव थांबवला आणि मोठ्या डोळ्यांच्या त्या तरुणाला विचारले, "तुला हा खेळ शिकायला आवडेल का?" "होय," आर्थरने उत्तर दिले. त्या क्षणापासून आर्थरचे आयुष्य कायमचे बदलले.

पुढील दोन वर्षे, रॉन चॅरिटीने आर्थरला टेनिस शिकवले. जरी रॅकेट स्वतः आर्थरइतकाच मोठा होता, तरीही तो शाळेत किंवा चर्चचा वेळ सोडला तर सतत सराव करत असे.

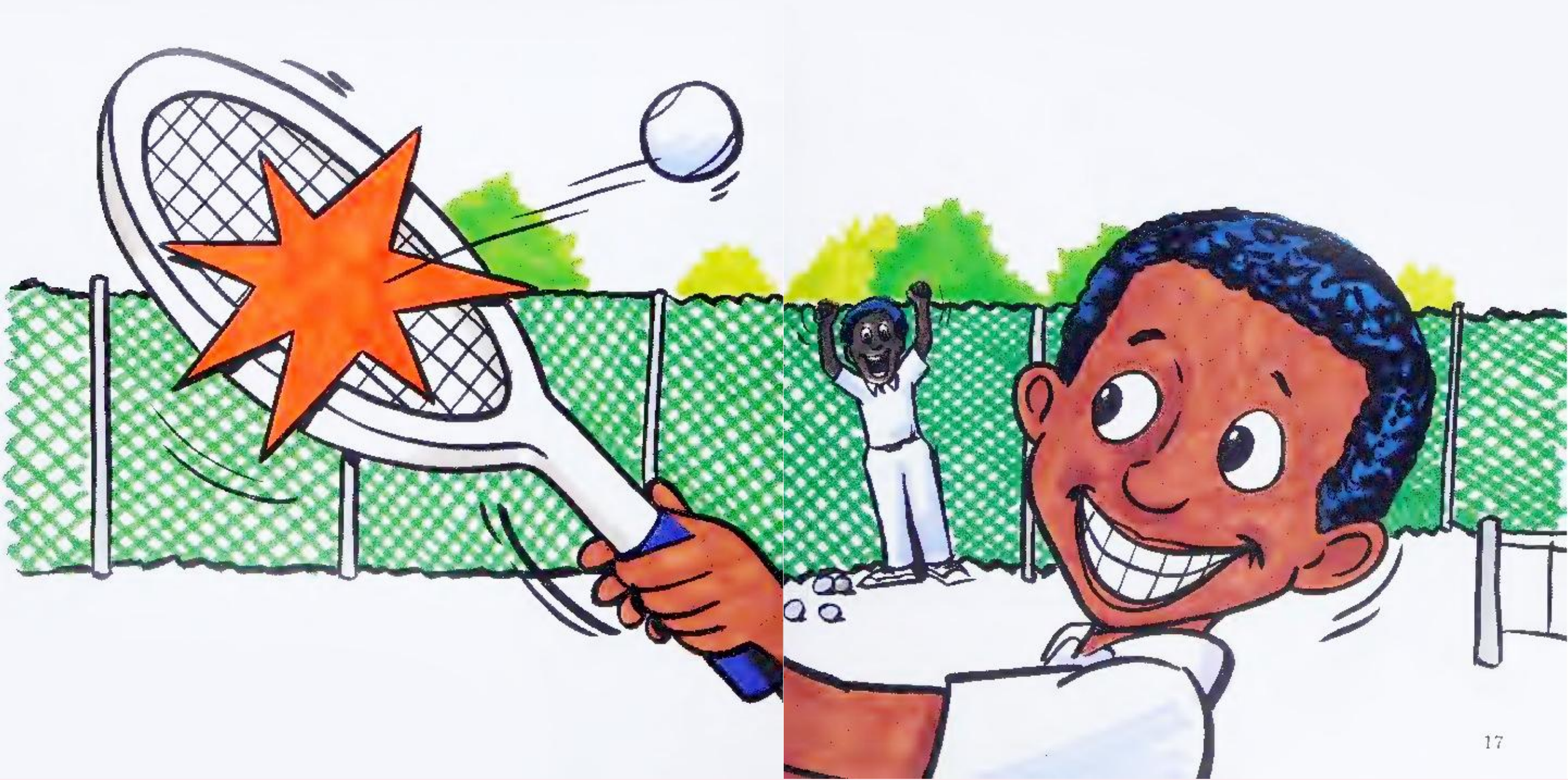

आर्थर अनेकदा मोठ्या मुलांसोबत खेळायचा. पण त्याला हरण्याची काहीच हरकत नव्हती. तो रागावला नाही किंवा खिन्न झाला नाही. तो त्याच्या खेळात सुधारणा करून प्रतिस्पर्ध्याला हरवण्याइतपत प्रयत्न करत असे.

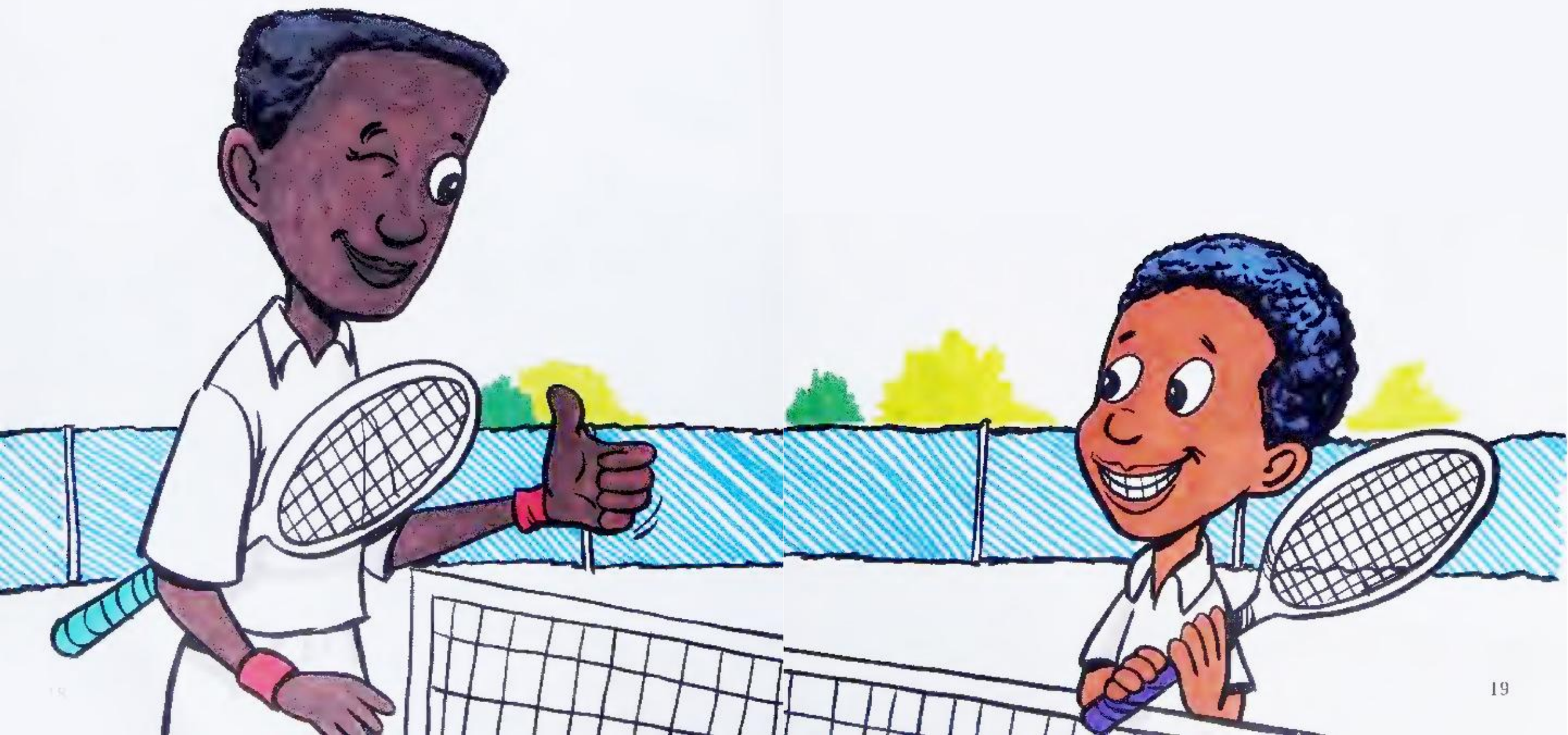

जेव्हा आर्थर बारा वर्षांचा झाला, तेव्हा रॉन चॅरिटीने ठरवले की त्याचा विद्यार्थी शहरव्यापी स्पर्धेत भाग घेण्यास तयार आहे. परंतु रिचमंड टेनिस अधिकाऱ्यांनी आर्थरला भाग घेण्यापासून रोखले कारण तो काळा होता.

रॉन चॅरिटीला अशी एक व्यक्ती माहित होती जी आर्थरला व्यावसायिक टेनिस खेळाडू बनण्यास मदत करू शकेल. डॉ. आर.डब्ल्यू. जॉन्सन हे व्हर्जिनियातील लिंचबर्ग येथे राहणारे एक कृष्णवर्णीय डॉक्टर होते. त्यांनी अनेक प्रतिभावान कृष्णवर्णीय टेनिस खेळाडूंना मदत केली होती, ज्यात महिला व्यावसायिक टेनिस चॅम्पियन बनणारी पहिली आफ्रिकन-अमेरिकन महिला अल्थिया गिब्सन यांचा समावेश होता.डॉ. जॉन्सन कृष्णवर्णीय खेळाडूंना त्यांचे कौशल्य विकसित करण्यासाठी गोऱ्या खेळाडूंना सहज उपलब्ध असलेल्या संधी देऊ इच्छित होते. म्हणून, प्रत्येक उन्हाळ्यात, ते निवडक खेळाडूंसाठी त्यांचे घर खुले करत, त्यांना आवश्यक उपकरणे पुरवत आणि जवळच्या टेनिस कोर्टवर त्यांना टेनिस शिकवत.

डॉ. जॉन्सन हे एक उत्कृष्ट प्रशिक्षक आणि एक हुशार माणूस होते. त्यांनी त्यांच्या विद्यार्थ्यांना केवळ टेनिस कसे खेळायचे हेच शिकवले नाही तर काळ्या खेळाडूंविरुद्धच्या पूर्वग्रहांना न जुमानता जिंकायचे हे देखील शिकवले. डॉ. जॉन्सन यांना असे अनेक टेनिस लाइनमन (अंपायर) माहित होते जे कृष्णवर्णीय खेळाडूंना सांगत असत की चेंडू सीमाबाहेर असला तरीही तो आत जातो. म्हणूनच, डॉ. जॉन्सन यांनी त्यांच्या विद्यार्थ्यांना प्रतिस्पर्ध्याचा चेंडू सीमाबाहेर एक-दोन इंच असला तरी मारायला सांगितले. अशा प्रकारे, जरी लाइनमन खोटे बोलला तरी ते पॉइंट गमावणार नाहीत.

डॉ. जॉन्सन यांनी त्यांच्या विद्यार्थ्यांना शिष्टाचार शिकवले. त्यांनी त्यांना कोणत्याही लाईनमन किंवा प्रतिस्पर्ध्याशी वाद घालू नये असा सल्ला दिला. त्यांनी खेळाडूंना त्यांच्या चुका हसतमुखाने स्वीकारण्यास प्रोत्साहित केले. त्यांनी त्यांच्या विद्यार्थ्यांनी टेनिस कोर्टवर आणि बाहेर शांतता आणि सन्मान राखण्याची शिकवण दिली.

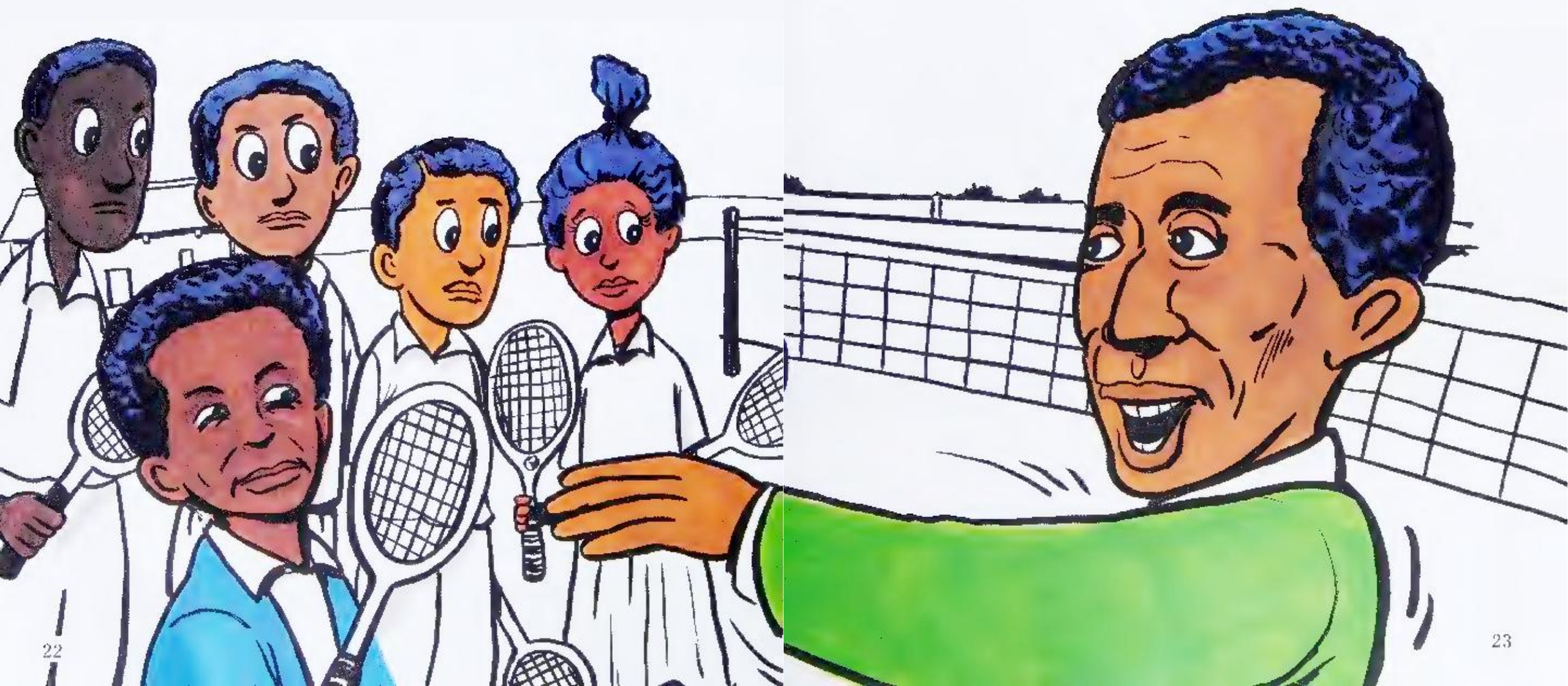

आर्थर हे चांगलेच शिकला. तो चौदा वर्षांचा असताना, डॉ. जॉन्सनने त्याला ज्युनियर नॅशनल चॅम्पियनशिपमध्ये दाखल केले. तो पंधरा वर्षांखालील गटात उपांत्य फेरीत पोहोचला. जरी आर्थर जिंकला नाही, तरी तो मोठ्या कौशल्याने आणि हुशारीने खेळला.

दोन वर्षांनंतर, अनेक स्थानिक अधिकाऱ्यांनी त्याला गोऱ्या खेळाडूंविरुद्ध स्पर्धा करण्यापासून रोखण्याचा प्रयत्न केला तरीही, आर्थरने इनडोअर ज्युनियर टेनिस एकेरी विजेतेपद जिंकले. आर्थर आता त्याच्या स्वतःच्या मार्गावर होता.

पुढच्या वर्षी, १९६१ मध्ये, आर्थरने पुन्हा ज्युनियर इनडोअर सिंगल्सचे विजेतेपद जिंकले. सेंट लुईस, मिसूरी येथील टेनिस अधिकारी रिचर्ड हडलिन यांनी आर्थरला खेळताना पाहिले आणि ते प्रभावित झाले. मिस्टर हडलिन यांनी आर्थरला हायस्कूलच्या शेवटच्या वर्षासाठी सेंट लुईस येथे येण्याचे आमंत्रण दिले जेणेकरून ते त्याला प्रशिक्षण देऊ शकतील.याचा अर्थ त्याच्या ओळखीच्या सर्वांना सोडून एका अपरिचित ठिकाणी जाणे. पण किशोरवयीन आर्थरने ते सहज स्वीकारले. सर्व अडथळ्यांना न जुमानता, त्याने टेनिसला आपले करिअर बनवण्याचा दृढनिश्चय केला. आर्थरच्या वडिलांनी त्याला शिकवल्याप्रमाणे, तो कठोर परिश्रम करण्यास तयार होता.

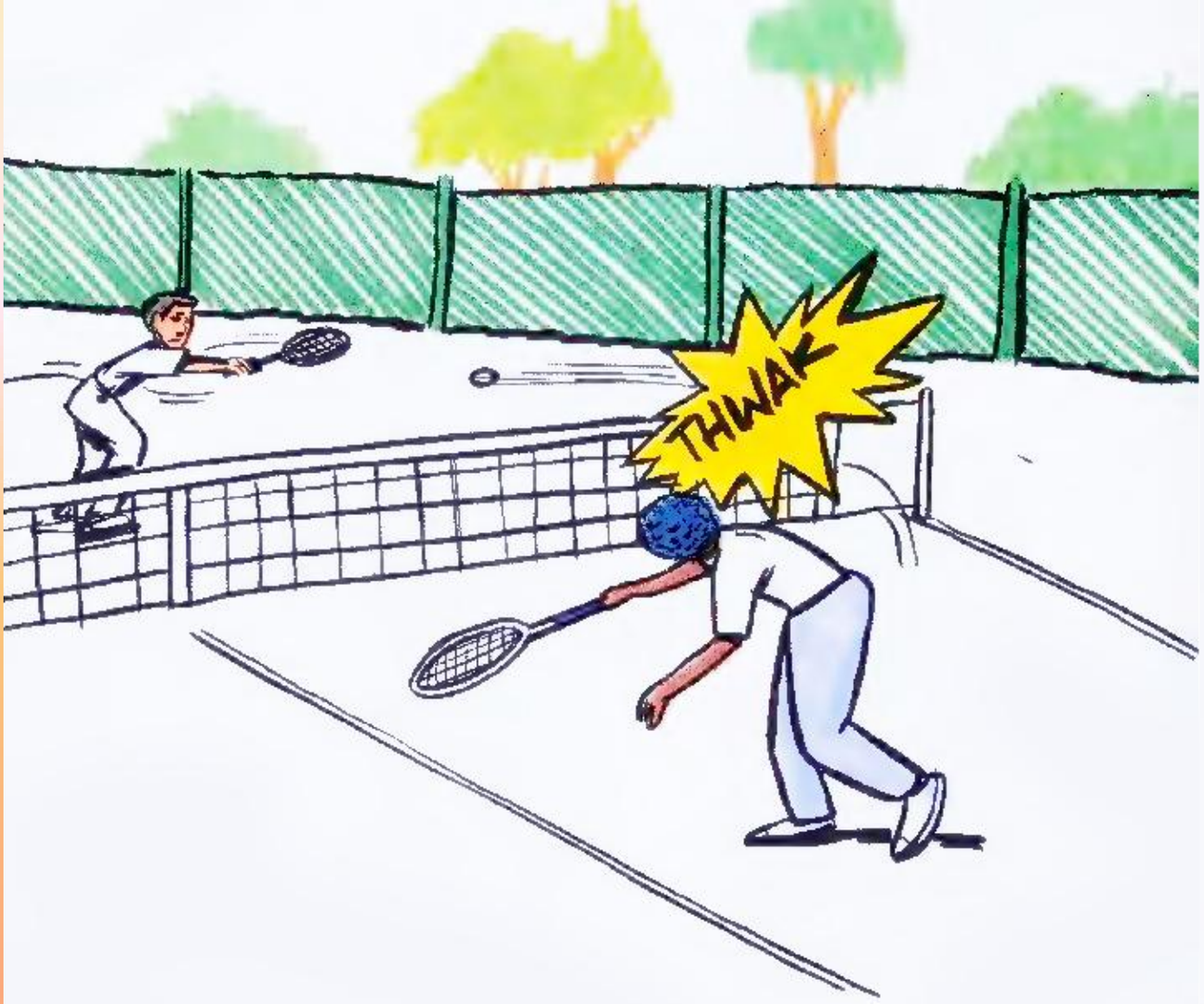

आर्थर एक वर्ष हडलिन कुटुंबासोबत राहिला. रिचमंडप्रमाणेच, सेंट लुईसमध्ये, आर्थरने काळ्या मुलांसाठी असलेल्या एका वेगळ्या शाळेत शिक्षण घेतले, परंतु तो अनेक गोऱ्या टेनिस खेळाडूंसोबत टेनिस खेळला, ज्यांपैकी काहींशी त्याची मैत्रीही झाली.

असे असूनही, आर्थरला टेनिस क्लबमधून वगळण्यात आले. एकदा, त्याला वेगळ्या टेनिस कोर्टातून हाकलून लावण्यात आले.अशा वागणुकीनंतरही, आर्थर कटु किंवा निराश झाला नाही. इतरांच्या वागण्याने त्याची आंतरिक शक्ती नष्ट झाली नाही. त्याने काळ्या लोकांबद्दलच्या पूर्वग्रहाने स्वतःला निराश होऊ दिले नाही किंवा त्याची स्वप्ने साध्य करण्यापासून रोखले नाही. आर्थरने धैर्य गमावले नाही आणि कठोर परिश्रम करत राहिला.

१९६३ पर्यंत, आर्थर अमेरिकेतील पाचव्या क्रमांकाचा ज्युनियर खेळाडू बनला होता. त्याने आपले शालेय शिक्षण "ए" गुणवत्तेने पूर्ण केले आणि लॉस एंजेलिसमधील कॅलिफोर्निया विद्यापीठातून टेनिस शिष्यवृत्ती स्वीकारली.त्याच्या नियमित विद्यापीठ प्रशिक्षणाव्यतिरिक्त, आर्थरला विद्यापीठ कॅम्पसजवळ राहणारा चॅम्पियन टेनिस खेळाडू पंचो गोन्झालेसकडून देखील प्रशिक्षण देण्यात आले. गोन्झालेस हे आर्थरसाठी एक उज्ज्वल उदाहरण होते. तो केवळ एक हुशार टेनिस खेळाडू नव्हता तर त्याच्या हुशार खेळाने पूर्वग्रहांनाही झुगारून दिले. गोन्झालेस हा व्यावसायिक टेनिस खेळणाऱ्या मोजक्या मेक्सिकन-अमेरिकन लोकांपैकी एक होता.आर्थरला आता असे वाटायचे की कठोर परिश्रम आणि सन्मानाने बाहेरील व्यक्ती देखील कोणत्याही खेळात यशस्वी होऊ शकते.

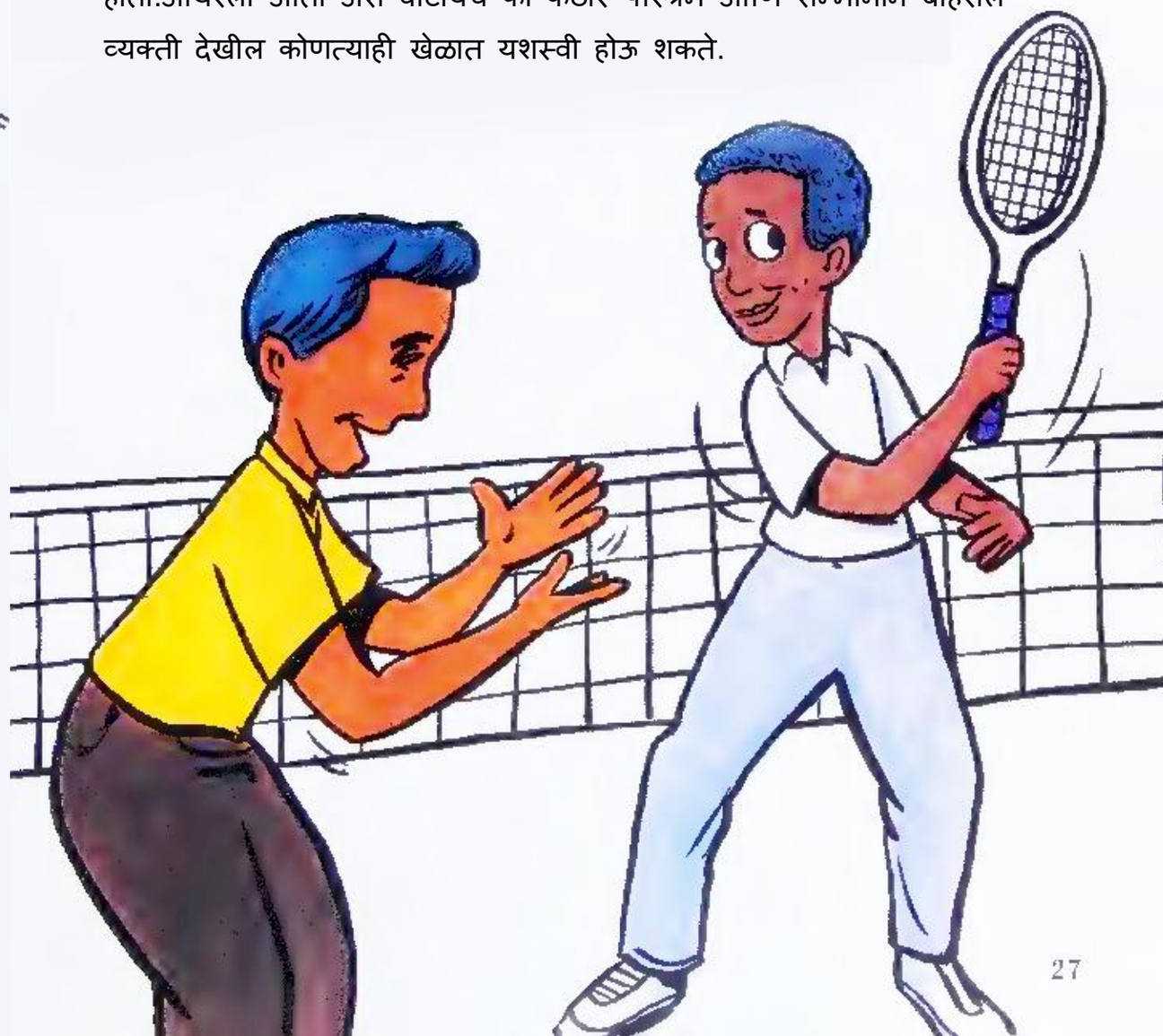

१९६३ मध्ये, आर्थर ॲशसाठी जग खुले झाले. त्याच वर्षी, तो पहिल्यांदाच परदेशात गेला आणि इंग्लंडमध्ये झालेल्या विम्बल्डन स्पर्धेत सहभागी झाला. आर्थरला ब्रिटन खूप आवडायचे आणि या सहलीमुळे त्याला इतर संस्कृतींबद्दल जाणून घेण्याची संधी मिळाली.

त्याच वर्षी, आर्थरने यूएस हार्डकोर्ट पुरुष एकेरी स्पर्धा जिंकली आणि त्याला डेव्हिस कपमध्ये खेळण्यासाठी आमंत्रित करण्यात आले. तो अमेरिकेकडून खेळणारा पहिला आफ्रिकन-अमेरिकन होता. आर्थरला त्याच्या देशाकडून खेळण्याचा प्रचंड अभिमान होता. सामना जिंकण्यापूर्वीच, आर्थरने टेनिसला करिअर म्हणून पुढे नेण्यापासून रोखणाऱ्या पूर्वग्रहांवर मात केली होती.

पुढील दोन वर्षांत, आर्थर अमेरिकेतील दुसऱ्या क्रमांकाचा टेनिसपटू बनला.१९६६ मध्ये, आर्थरच्या कॉलेज टेनिस कारकिर्दीचा शेवट शानदार विजयाने झाला. त्याने नॅशनल कॉलेजिएट ॲथलेटिक असोसिएशनचे एकेरी आणि दुहेरीचे दोन्ही जेतेपद जिंकले. त्याने बी-मायनस सरासरीसह व्यवसाय व्यवस्थापनात विज्ञान शाखेची पदवी देखील मिळवली.

पदवीधर झाल्यानंतर, आर्थरने आर्मी रिझर्व्ह ऑफिसर ट्रेनिंग फोर्समध्ये सहा आठवडे घालवले. एकूण कामगिरीमध्ये त्याला त्याच्या प्लाटूनमध्ये दुसरे स्थान मिळाले. प्रशिक्षणानंतरच्या दोन वर्षांच्या सक्रिय सेवेदरम्यान, आर्थरने प्रथम लेफ्टनंटची पदवी प्राप्त केली. त्याच्या वडिलांप्रमाणेच, आर्थर विविध कामांमध्ये पारंगत होता. त्याने लष्करी आणि टेनिस कारकिर्दीत यशस्वी झाला.

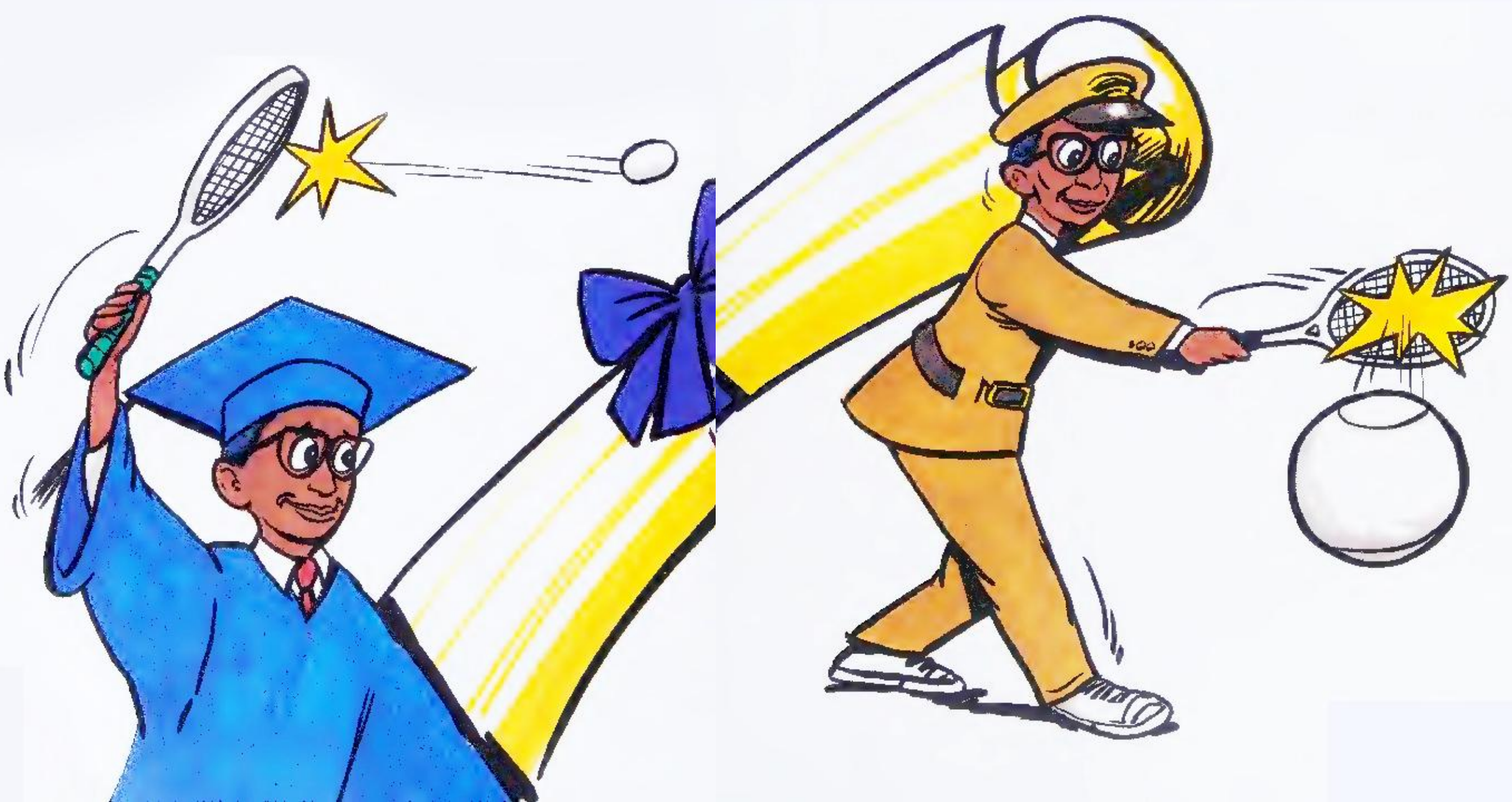

१९६८ मध्ये, आर्थरने हौशी टेनिसचे विजेतेपद जिंकले. न्यू यॉर्कमधील फॉरेस्ट हिल येथे झालेल्या राष्ट्रीय पुरुष एकेरी अजिंक्यपद स्पर्धेत विजय मिळवणारा तो पहिला आफ्रिकन-अमेरिकन होता. या विजयामुळे आर्थर ॲश जगातील नंबर वन खेळाडू झाला!

खेळात एवढी उंची गाठूनही , आर्थरला अजूनही पूर्वग्रहाचा सामना करावा लागला, जो त्याने सन्मानाने हाताळला.एकदा, आर्थरविरुद्ध अनेक अन्याय्य निर्णय घेतल्यानंतर, एका प्रेक्षकांने निषेधार्थ आवाज उठवला. पण आर्थरने डोके हलवत आणि डोळे मिचकावत प्रेक्षकाला हळूवारपणे फटकारले.प्रेक्षकाला समजले की आर्थरला त्याने गोंधळ घालू नये असे वाटत होते. आर्थरला या अन्यायाला त्याच्या पद्धतीने सामोरे जायचे होते. त्याला त्याची प्रतिष्ठा राखायची होती. त्याला हे दाखवायचेही नव्हते की या चुकीच्या निर्णयाचा त्याच्यावर परिणाम झाला. लाइनमनच्या असंख्य निर्णयांनंतरही, आर्थरने सामना जिंकला!

१९६८ मध्ये, आर्थरने दक्षिण आफ्रिकेत काळ्या खेळाडूंविरुद्धचा पूर्वग्रह प्रत्यक्ष पाहिला. त्या वर्षी, दक्षिण आफ्रिका आपली पहिली स्पर्धा आयोजित करत होती. त्याच्या दक्षिण आफ्रिकेतील एका संघातील खेळाडूने आर्थरला सहभागी होऊ दिले जाणार नाही अशी खंत व्यक्त केली.

आर्थरने दक्षिण आफ्रिकेतील वंशवादाबद्दल ऐकले होते, परंतु त्याला परिस्थितीची व्याप्ती माहित नव्हती. दक्षिण आफ्रिकेच्या वंशवाद धोरणाला "रंगभेद" असे म्हटले जात असे. या धोरणानुसार, कृष्णवर्णीय आणि कृष्णवर्णीयांना वेगळे ठेवले जात असे. तेथील कायद्याने गोरे आणि कृष्णवर्णीयांना वेगळे राहण्याचा आदेश दिला होता. कृष्णवर्णीयांना त्यांच्याच देशात मतदानाचा अधिकारही नव्हता.।

आर्थरने या धोरणाबद्दल स्वतः जाणून घेण्याचे ठरवले. प्रस्तावित स्पर्धेत खेळण्यासाठी त्याने दक्षिण आफ्रिकेच्या व्हिसासाठी अर्ज केला. १९६९ मध्ये, कोणत्याही कृष्णवर्णीय व्यक्तीला दक्षिण आफ्रिकेत प्रवेश मिळू न दिल्याने त्याचा अर्ज नाकारण्यात आला.

१९७० मध्ये आर्थरने पुन्हा व्हिसासाठी प्रयत्न केला.आर्थरने वर्णभेदाविरुद्ध आवाज उठवला. आर्थरच्या शांत आणि सन्माननीय निषेधामुळे, दक्षिण आफ्रिकेला १९७० च्या डेव्हिस कप स्पर्धेतून वगळण्यात आले.

अखेर १९७३ मध्ये, आर्थरला दक्षिण आफ्रिकेत टेनिस खेळण्याची परवानगी देण्यात आली. जरी तेथे काळे आणि गोरे प्रेक्षक वेगवेगळे बसवले जात असले तरी, आर्थरने आग्रह धरला की त्याच्या सामन्यांदरम्यान प्रेक्षकांना त्यांचा रंग काहीही असो, त्यांना हवे तिथे बसण्याची परवानगी द्यावी. आर्थरला दक्षिण आफ्रिकेतील काळ्या लोकांसाठीची परिस्थिती भयावह वाटली. ती त्याच्या बालपणीच्या वेगळ्या व्हर्जिनियापेक्षा खूपच वाईट होती.असे असूनही, आर्थर पुढच्या वर्षी पुन्हा टेनिस खेळण्यासाठी दक्षिण आफ्रिकेत परतला. काही आफ्रिकन-अमेरिकन लोकांना वाटले की आर्थर दक्षिण आफ्रिकेत जाऊन चूक करत आहे. परंतु आर्थरचा असा विश्वास होता की तेथे चांगले खेळून आणि सन्मानाने वागून तो काहीतरी खूप महत्त्वाचे करत आहे.

१९७४ च्या स्पर्धेत, आर्थरला आश्चर्य वाटले की एक दक्षिण आफ्रिकेचा किशोर त्याच्या मागे सर्वत्र येत होता. आर्थरने मागे वळून पाहिले तेव्हा तो मुलगा दिसला.शेवटी, आर्थरने त्याला विचारले, "तू माझ्या मागे का येत आहेस?“

चौदा वर्षांच्या मार्क माथाबेनने उत्तर दिले, "कारण तू मी पाहिलेला पहिला आहेस.""पहिला काय?" आर्थरने विचारले.

."मी पाहिलेला पहिला खरा मुक्त काळा माणूस," मार्कने स्पष्ट केले.त्याच्या विधानाने आर्थरला भावूक केले.

आर्थर ॲशला त्याची प्रतिष्ठा गमावण्याची भीती वाटत होती. सर्व क्रीडा पत्रकारांना खात्री होती की १९७५ मध्ये आर्थर जिमी कॉनर्सकडून हरेल. पण आर्थरने त्याचा सर्वोत्तम खेळ केला. तो नेहमीसारखाच शांत आणि आत्मविश्वासू होता.

पराभवातही त्याने आपला शांत अभिमान कायम ठेवला... तो जिंकला. ॲशने अजिंक्य जिमी कॉनर्सचा पराभव केला आणि विम्बल्डन जिंकणारा पहिला कृष्णवर्णीय खेळाडू बनला.त्याच वर्षी, आर्थरने जागतिक टेनिस एकेरी अजिंक्यपद जिंकले आणि असोसिएशन ऑफ टेनिस प्रोफेशनल्सने त्याला वर्षाचा सर्वोत्तम खेळाडू म्हणून घोषित केले.

टेनिस क्षेत्रात तो कितीही उंचावर गेला असला तरी, आर्थर ॲश कधीही वंशवादापासून मुक्त नव्हता. तरीही, त्याच्या सन्माननीय प्रतिसादामुळे अनेकांना आफ्रिकन अमेरिकन लोकांवरील पूर्वग्रह आणि अन्याय्य वागणूक यावर पुनर्विचार करण्याची प्रेरणा मिळाली.एलिट टेनिसपटू एली ॲश त्याच्या विरोधकांना त्यांच्या खेळात व्यत्यय आणण्याच्या उद्देशाने टोमणे मारत असे. १९७५ मध्ये स्वीडनमधील मास्टर्स स्पर्धेत, त्याने आर्थरवर असह्य वांशिक शिवीगाळ केली. त्याच्या पातळीवर न जाता, आर्थर शांतपणे कोर्ट सोडून गेला आणि त्याची प्रतिष्ठा राखली.त्या दिवशी नंतर, पर्यवेक्षी समितीने आर्थरला सामन्याचा विजेता घोषित केले. स्पर्धेनंतर, ॲशने आर्थरची माफी मागितली आणि त्याला गुलाबांचा गुच्छ भेट दिला.

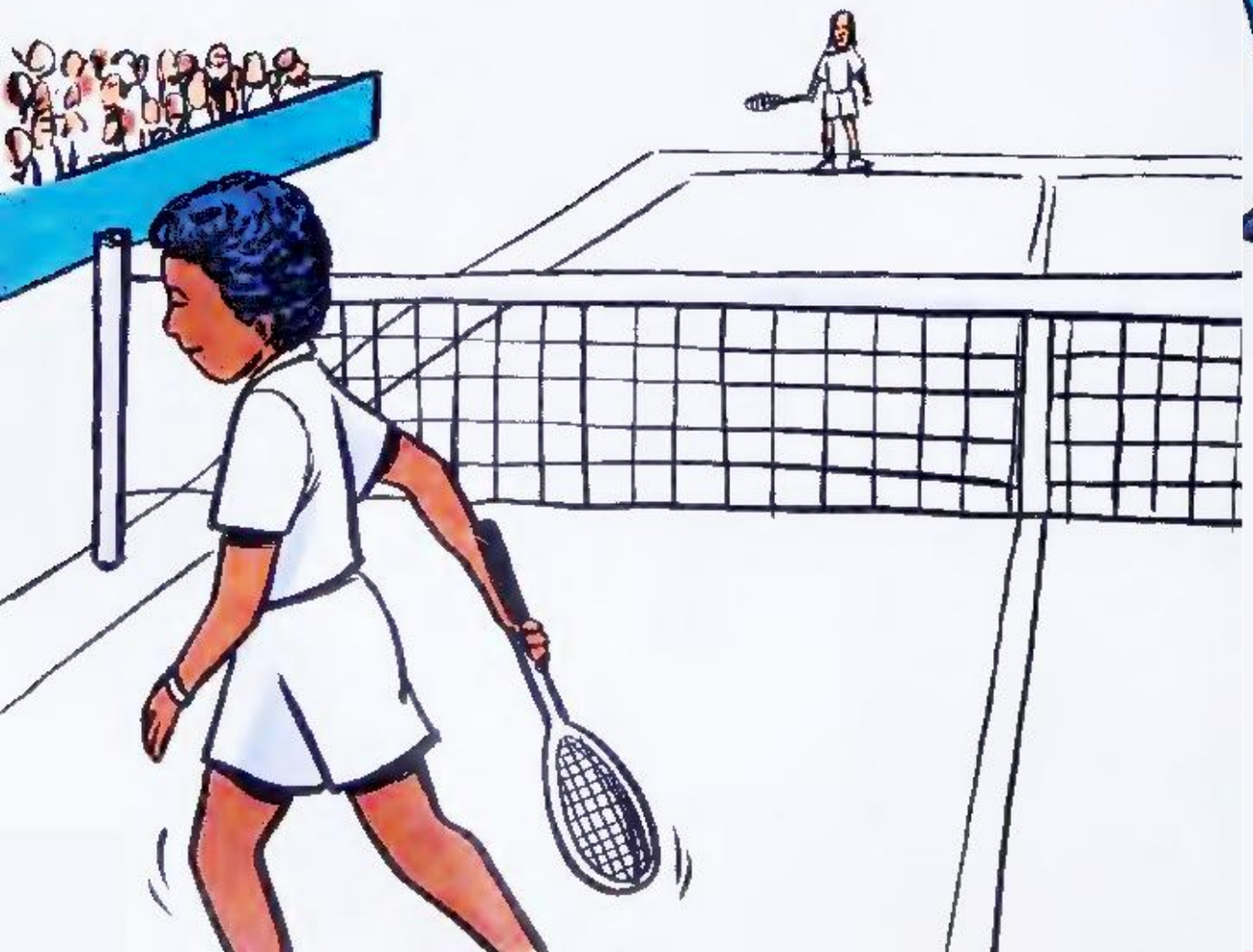

१९७६ मध्ये, आर्थरने युनायटेड निग्रो कॉलेज फंडच्या एका कार्यक्रमात भाग घेतला. जीन-मेरी मौसामी न्यू यॉर्कमध्ये एनबीसी टीव्हीसाठी छायाचित्रकार होती. तिने अनेक सेलिब्रिटींचे फोटो काढले, परंतु ती एकाच्या प्रेमात पडली - आर्थर ॲश.

चार महिन्यांनंतर, २० फेब्रुवारी १९७७ रोजी, आर्थर आणि जीनचे लग्न झाले. टाचेच्या दुखापतीमुळे त्याची शस्त्रक्रिया झाल्यामुळे आर्थर कुबड्या वापरत होता. लंगडा असूनही तो त्याच्या सुंदर साथीदार जीनसोबत खूप आनंदी होता.

जीनसोबत त्याने आपले नवीन आयुष्य सुरू केले तेव्हा, व्यावसायिक टेनिस खेळाडू म्हणून आर्थरची पूर्वीची कारकीर्द संपुष्टात येत होती. सर्वच यशस्वी खेळाडूंना हे माहीत असते की एके दिवशी त्यांना तरुण खेळाडूंच्या समोरून बाजूला व्हावे लागेल. तरीही, आर्थरला व्यावसायिक टेनिसमध्येच राहायचे होते, जरी यासाठी अनेक पराभव स्वीकारावे लागले.

तथापि, जुलै १९७९ मध्ये आर्थरला हृदयविकाराचा झटका आला.त्याच्यासमोर पर्याय होते एकतर त्याच्या धावपळीवर मर्यादा घालणे आणि टेनिसशिवाय जीवन जगणे किंवा बायपास शस्त्रक्रिया करणे. डिसेंबरमध्ये, आर्थरने बायपास ग्राफ्ट्स घेण्याचा निर्णय घेतला.

शस्त्रक्रिया यशस्वी झाली. त्या मार्चमध्ये आर्थर आणि जीन इजिप्तला सुट्टीवर गेले. ते पिरॅमिड्सजवळील एका हॉटेलमध्ये राहिले. आर्थरला वाटले की काही आठवड्यांच्या विश्रांतीनंतर तो पुन्हा टेनिस खेळू शकेल. एके दिवशी सकाळी तो थोड्या वेळासाठी धावण्यासाठी गेला तेव्हा त्याला अचानक छातीत दुखू लागले. आर्थरला जाणवले की व्यावसायिक टेनिसपटू म्हणून त्याचे दिवस संपले आहेत. त्याने हा बदल विनम्रतेने स्वीकारला. त्याने व्यावसायिक टेनिसमधून निवृत्तीची घोषणा पत्रकारांना केली. त्यानंतर त्याने पुढील पावले उचलण्याचा विचार करण्यात तीन महिने घालवले.

सुदैवाने, आर्थरची आवड टेनिसच्या पलीकडे होती. त्याला गोल्फ, संगीत आणि विशेषतः वाचनाची आवड होती. त्याने प्रसिद्ध लोकांची चरित्रे आणि बायबल तसेच अर्थशास्त्र, भूगोल, मानववंशशास्त्र आणि आंतरराष्ट्रीय घडामोडींवरील पुस्तके वाचली.वयाच्या ३७ व्या वर्षी, आर्थरने त्याच्या महाविद्यालयीन दिवसांपेक्षाही जास्त वाचन सुरू केले. त्याला नवीन गोष्टी शिकायला आवडत होत्या. त्याला तरुण कृष्णवर्णीय खेळाडूंना शिकण्यासाठी प्रेरणा देण्याचीही आशा होती. खेळाडूंना शैक्षणिक क्षमता दाखवण्याची आवश्यकता नसताना शिष्यवृत्ती देणाऱ्या महाविद्यालयांविरुद्धही तो बोलला.

१९८० मध्ये, आर्थरची अमेरिकेच्या डेव्हिस कप संघाचा कर्णधार म्हणून निवड झाली. या निवडीमुळे त्याला सन्मानित वाटले, परंतु लवकरच त्याला हे काम अत्यंत कठीण वाटले.त्या वेळी, अमेरिकेचे सर्वोत्तम टेनिस खेळाडू जॉन मॅकेनरो आणि जिमी कॉनर्स होते. ते त्यांच्या उग्र स्वभावासाठी ओळखले जात होते. त्यांना आर्थरकडून असेच वागण्याची अपेक्षा होती. परंतु आर्थरला असे प्रशिक्षक व्हायचे नव्हते जे त्याच्या खेळाडूंविरुद्ध प्रत्येक पॉइंटवर लाइनमनशी भांडतात. जेव्हा जेव्हा अमेरिकन संघाचे सदस्य त्यांच्या प्रतिस्पर्ध्यांचा, टेनिस अधिकाऱ्यांचा किंवा प्रेक्षकांचा अनादर करतात तेव्हा त्याला लाज वाटायची. त्याला लोकांना फटकारणे आवडत नव्हते. आर्थरने उच्च वर्तनाचे मानक राखले. काहींना असे वाटले की आर्थरची टेनिसची सभ्य शैली जुनी आहे. परंतु आर्थरचा असा विश्वास होता की प्रतिष्ठा आणि सभ्यता कधीही शैलीबाहेर जात नाही.

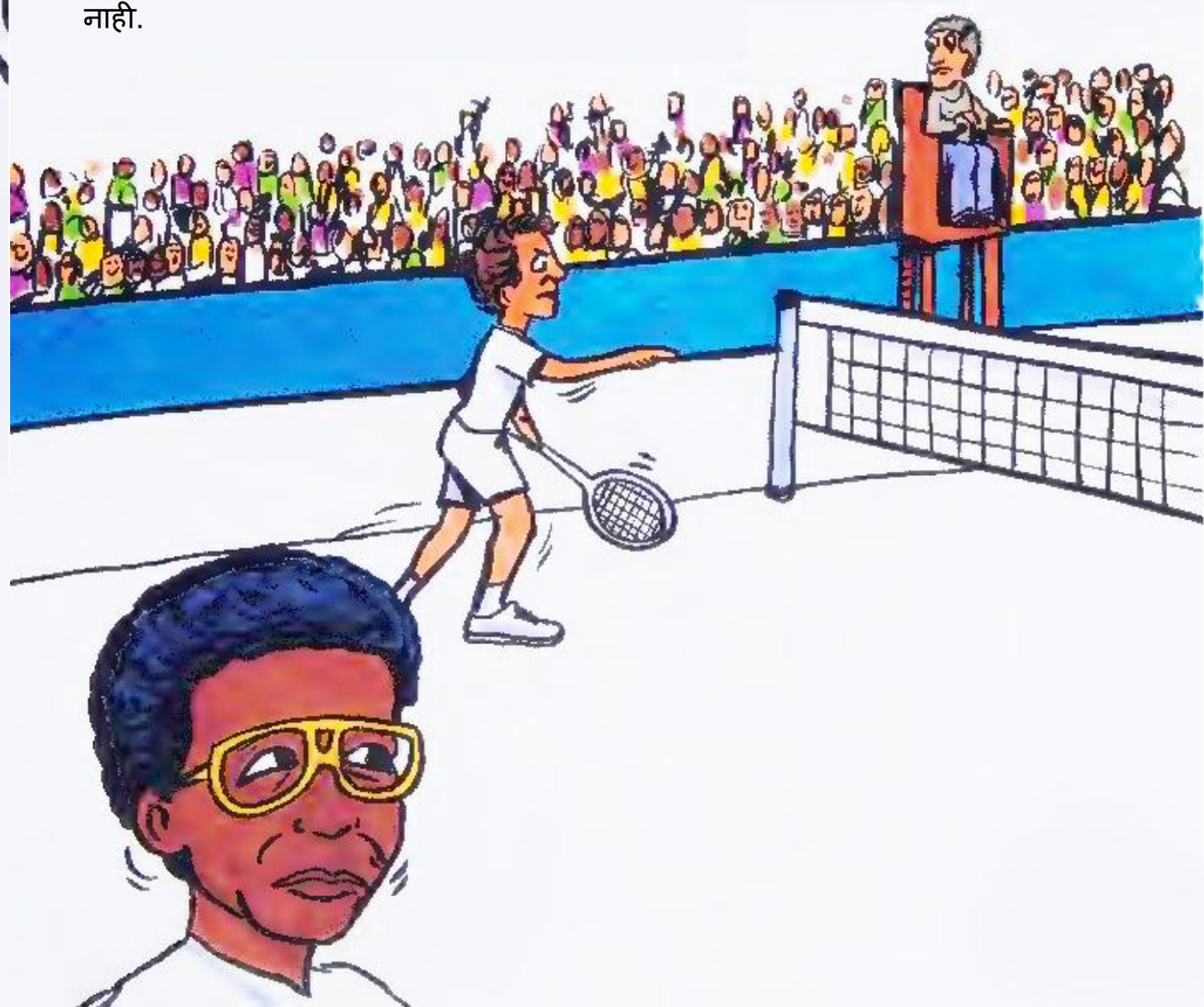

आर्थरने १९८० ते १९८५ पर्यंत अमेरिकेच्या डेव्हिस कप संघाचे प्रशिक्षकपद भूषवले. त्या पाच वर्षांत संघ जिंकला आणि हरला. जॉन मॅकेनरो आणि आर्थरचे व्यक्तिमत्त्व वेगवेगळे असले तरी ते एकमेकांचा आदर करत होते. आर्थर नेहमीच स्टार खेळाडूला सल्ला देत नसे, परंतु जेव्हा तो सल्ला देत असे तेव्हा मॅकेनरो नेहमीच त्याचे पालन करत असे.१९८२ मध्ये, मॅकेनरो संघर्ष करत असलेल्या एका लांब आणि कठीण सामन्यादरम्यान, आर्थरने त्या उग्र स्वभावाच्या खेळाडूला धीर धरण्यास आणि चांगल्या शॉटची वाट पाहण्यास सांगितले. मॅकेनरो वाट पाहत राहिला... आणि शेवटी जिंकला! मग त्याने आनंदाने त्याच्या प्रशिक्षकाला मिठी मारली.

जून १९८३ मध्ये, आर्थरवर आणखी एक बायपास शस्त्रक्रिया करण्यात आली. मागील शस्त्रक्रियेमुळे झालेल्या जखमांमुळे हे ऑपरेशन कठीण होते. आर्थर अत्यंत कमकुवत होता, म्हणून त्याने त्याची प्रकृती जलद होण्यासाठी रक्त घेण्यास सहमती दर्शविली.

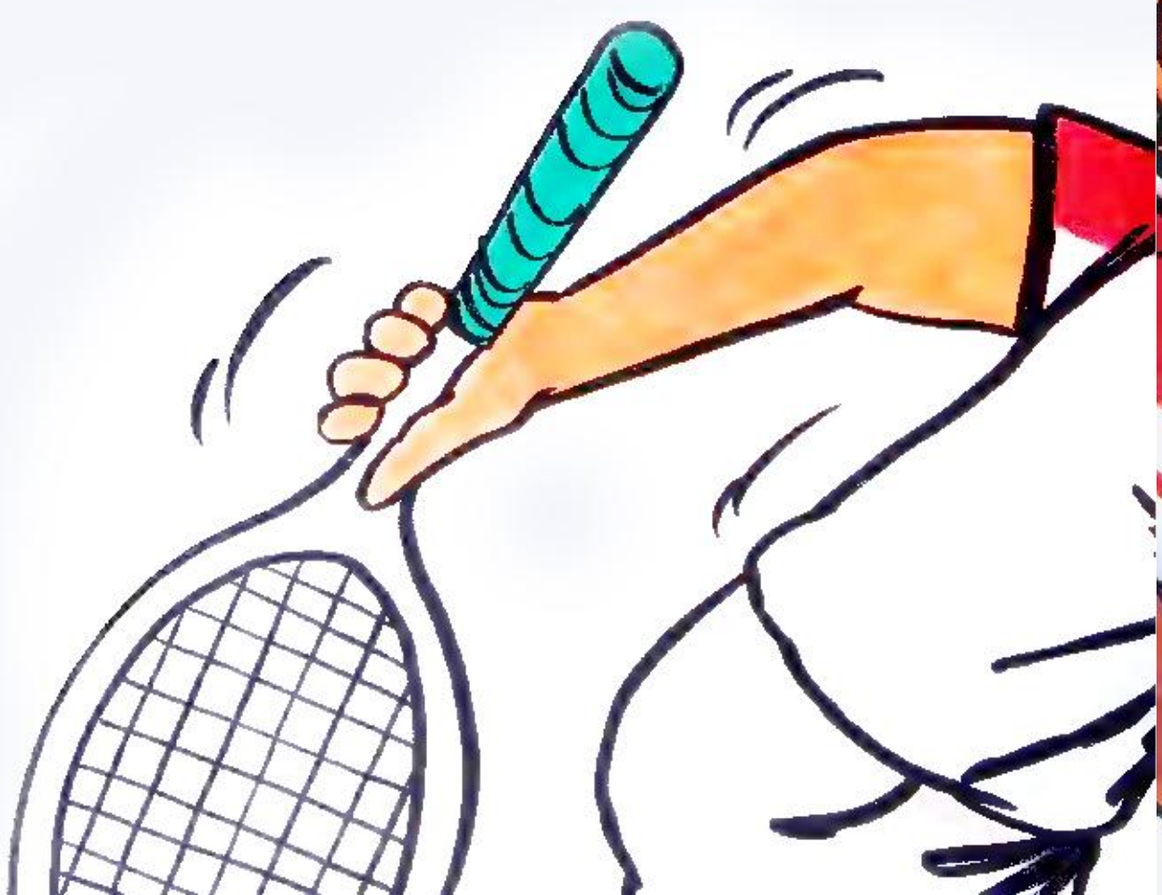

त्याच वर्षी नंतर, त्याने प्रतिष्ठित येल विद्यापीठात फ्लोरिडा मेमोरियल कॉलेजमधील एका मित्राने आयोजित केलेल्या सेमिनारमध्ये सहभागी होण्याची संधी नाकारली, जी केवळ कृष्णवर्णीय विद्यार्थ्यांसाठी एक संस्था आहे. आर्थरला वाटले की त्याने आफ्रिकन-अमेरिकन विद्यार्थ्यांना प्रत्येक शक्य मार्गाने पाठिंबा द्यावा. सेमिनारचा विषय होता "समकालीन समाजातील कृष्णवर्णीय खेळाडू." सेमिनारची तयारी करत असताना, या विषयावर किती कमी लिहिले गेले आहे हे जाणून आर्थरला आश्चर्य वाटले. इतके महान आफ्रिकन-अमेरिकन खेळाडूंनी अन्याय आणि अपमान सहन करूनही यश मिळवले. पण त्यांच्या कथा कुठे गेल्या?

आर्थरने स्वतःच्या पैशांचा वापर करून या हरवलेल्या कथा उलगडण्यासाठी संशोधकांची एक टीम तयार केली. त्यांनी जुनी वर्तमानपत्रे चाळली, शेकडो लोकांच्या मुलाखती घेतल्या, त्यांच्या आजी-आजोबा, पणजोबा आणि खापर पणजोबा यांच्या जीवनाचा शोध घेतला, लोकांच्या पोटमाळ्याची धूळ साफ केली, ट्रॉफी शोधल्या आणि जुन्या फोटो अल्बममधून खेळात विजय मिळवणाऱ्या आणि वंशवादावर मात करणाऱ्यांच्या प्रतिमा उलगडल्या.१९८८ मध्ये, आर्थरने त्यांचे काम, अ हाय रोड टू ग्लोरी: द हिस्ट्री ऑफ द आफ्रिकन-अमेरिकन ॲथलीट पूर्ण केले. हे तीन खंडांचे काम १६१९ ते १९८५ या कालावधीचा समावेश करते आणि या विषयावरील सर्वात अधिकृत काम मानले जाते. टेनिस कोर्टवरील त्यांच्या समर्पणाने ज्याप्रमाणे परिणाम दिले होते, त्याचप्रमाणे आर्थर ॲशच्या कठोर परिश्रमाने त्यांना एक विद्वान आणि लेखक म्हणून एक नवीन ओळख मिळवून दिली.

आर्थर वर्षानुवर्षे रंगभेदाचा शांतपणे निषेध करत होते, भाषणे देत होते आणि ट्रान्सआफ्रिका सारख्या संस्थांसाठी निधी उभारत होते.

१९८५ मध्ये, आर्थरने वॉशिंग्टन, डी.सी. येथील दक्षिण आफ्रिकेच्या दूतावासासमोर रंगभेदाविरुद्धच्या जाहीर निषेधात भाग घेतला. इतर अनेकांप्रमाणे आर्थरलाही माहित होते की त्याला अटक केली जाईल. पण त्याला असे वाटले की या मुद्द्याकडे दुर्लक्ष केले जाऊ नये. आर्थरला हातकड्या घालण्यात आल्या, पोलिस स्टेशनमध्ये नेण्यात आले आणि त्याच्याविरुद्ध तक्रार दाखल करण्यात आली. या निषेधाला इतकी प्रसिद्धी मिळाली की त्याला डेव्हिस कप कर्णधारपदावरून काढून टाकण्यात आले. पण आर्थरने हे बलिदान सहजतेने स्वीकारले. त्याला कधीही एक महान टेनिसपटू बनायचे नव्हते. आर्थरचा असा विश्वास होता की या निषेधामुळे त्याला त्याचे विश्वास व्यक्त करण्याची संधी मिळाली: सर्व लोकांना स्वातंत्र्य आणि प्रतिष्ठेचा अधिकार आहे - वंश कोणताही असो.

अनेक वर्षांपासून, आर्थर आणि जीन यांनी मुलांना जन्म देण्याचे टाळले होते, कारण त्यांनाही हृदयविकाराचा त्रास होऊ शकतो अशी भीती होती. आर्थर आणि जीन दोघांच्याही कुटुंबात ही स्थिती सामान्य होती. पण शेवटी त्यांनी धोका पत्करण्याचा निर्णय घेतला.२१ डिसेंबर १९८६ रोजी आर्थरला लवकर ख्रिसमसची एक अद्भुत भेट मिळाली - त्याची बाळ, कामेरा एलिझाबेथ ॲश, जन्मली. शांत आणि प्रतिष्ठित आर्थरला पाहण्याची सवय असलेले त्याचे मित्र त्याच्या चेहऱ्यावरील हास्य पाहून आश्चर्यचकित झाले.

पुढील काही वर्षांत, आर्थरला आढळले की त्याला वडील होण्याचा आनंद आहे. जेव्हा तो कामेरासोबत नसे, तेव्हा तो कामेरा आणि इतर मुलांसाठी एक चांगले जगनिर्माण करण्यासाठी घालवे.

त्याचा मित्र, टेनिस प्रशिक्षक निक बोलोटिएरी याच्यासोबत, आर्थरने ॲश-बोलोट्टिएरी सिटीज (एबीसी) कार्यक्रम सुरू केला. या कार्यक्रमाचे उद्दिष्ट टेनिसच्या माध्यमातून वंचितांमधील मुलांमध्ये आत्मसन्मान निर्माण करणे आणि त्यांना स्वतःमध्ये सुधारणा कशी करावी हे शिकवणे हे होते.आर्थरला माहित होते की एबीसी कार्यक्रम मुलांना फक्त टेनिसपेक्षा जास्त शिकवेल - पराभवानंतर पुन्हा उभे राहण्यास, प्रयत्न करत राहण्यास, त्यांच्या ध्येयांवर त्यांची ऊर्जा केंद्रित करण्यास आणि सर्वात महत्त्वाचे म्हणजे स्वप्न पाहण्यास.

आर्थरने स्थापन केलेली आणखी एक संस्था म्हणजे सेफ पॅसेज फाउंडेशन, जी किशोरांना स्वतःवर आणि समाजावरचा विश्वास गमावण्यापासून वाचवते. व्हर्जिनिया आणि दक्षिण आफ्रिकेतील बालपणीच्या अनुभवांवरून, आर्थरला माहित होते की निराशा हा आत्मसन्मान आणि यशाचा सर्वात मोठा शत्रू आहे. मुलांना आत्मसन्मानाची तीव्र भावना घेऊन वाढण्याची प्रत्येक संधी मिळावी अशी त्याची इच्छा होती.आर्थरने भेटलेल्या मुलांना आणि किशोरांना स्वतःसाठी उच्च ध्येये ठेवण्यास प्रोत्साहित केले. जेव्हा एका लहान मुलाने मायकल जॉर्डनसारखा बास्केटबॉल खेळाडू होण्याची इच्छा व्यक्त केली तेव्हा आर्थर म्हणायचा, "मग तुम्ही असा संघ का घेत नाही ज्यामध्ये मायकल जॉर्डन आहे?"आर्थरने प्रतिभावान कृष्णवर्णीय महाविद्यालयीन खेळाडूंना उच्च शैक्षणिक यश मिळविण्यात मदत करण्यासाठी आणि त्यांना जलद पैशावर लक्ष केंद्रित करण्याऐवजी त्यांच्या करिअरबद्दल समग्र विचार करण्यास प्रेरित करण्यासाठी ॲथलीट्स करिअर कनेक्शन देखील आयोजित केले.

या सर्व हालचालींमध्ये, आर्थर अचानक पुन्हा आजारी पडला. चाचण्यांमधून असे दिसून आले की त्याला एड्स आहे. हा प्राणघातक आजार शरीराची रोगांशी लढण्याची क्षमता नष्ट करतो. डॉक्टरांना असे आढळले की त्याच्या दुसऱ्या बायपास दरम्यान रक्त संक्रमणामुळे त्याला हा आजार झाला आहे. आर्थरच्या दुसऱ्या शस्त्रक्रियेनंतर दोन वर्षांनी, रक्तपेढ्यांनी रक्त संक्रमणापूर्वी एड्ससाठी रक्त तपासणी सुरू केली.

आर्थर आणि जीनने याबद्दल कोणालाही न सांगण्याचा निर्णय घेतला. हृदयरोगी असलेल्या आर्थर सीनियरला त्याच्या मुलाच्या प्राणघातक आजाराबद्दल ऐकून खूप धक्का बसला. शिवाय, कामेरा हे समजून घेण्यासाठी खूप लहान होती. आर्थरने त्याची पत्नी आणि मुलीसोबत त्याच्या मनाप्रमाणे जीवन जगण्याचा आणि शक्य तितके आनंद घेण्याचा निर्णय घेतला.

पण आर्थर त्यांच्या मनाच्या जवळच्या मुद्द्यांवर काम करत राहिले, जसे की दक्षिण आफ्रिकेतील वर्णभेदाचा मुद्दा. नेल्सन मंडेला हे दक्षिण आफ्रिकेतील कृष्णवर्णीय नेते होते ज्यांनी २७ वर्षे तुरुंगात रंगभेदाविरुद्ध लढा दिला. त्यांचा असा विश्वास होता की दक्षिण आफ्रिकेतील क्रीडा स्पर्धांवर बहिष्कार घालणे हा सरकारच्या वर्णद्वेषी धोरणांना शिक्षा करण्याचा एक मार्ग आहे.सप्टेंबर १९८९ मध्ये, आर्थर ॲशे यांनी मंडेला यांचा सल्ला स्वीकारला. त्यांनी अमेरिकन असोसिएशन ऑफ टेनिस प्रोफेशनल्सवर पुढील वर्षी नियोजित टेनिस स्पर्धेत दक्षिण आफ्रिकेला सहभागी होण्यापासून वगळण्यासाठी दबाव आणला. पंधरा वर्षांपूर्वी आर्थरचा पाठलाग करणारा मार्क माथाबेन आता अमेरिकेत स्थायिक झाला होता आणि महाविद्यालयीन शिक्षण पूर्ण केल्यानंतर तो लेखक बनला होता. आर्थर आणि मार्क यांनी असोसिएशनच्या संचालक मंडळासमोर मंडेलाचे युक्तिवाद सादर केले.

१९९१ मध्ये, आर्थर शेवटच्या वेळी दक्षिण आफ्रिकेला भेट दिली. यावेळी, तो नेल्सन मंडेला यांनी आमंत्रित केलेल्या आफ्रिकन-अमेरिकन शिष्टमंडळाचा भाग होता. आर्थरने मंडेला यांचे कौतुक केले, ज्यांनी इतका काळ तुरुंगवास सन्मानाने सहन केला होता. मंडेला यांना त्यांची पुस्तके आवडली याचा त्यांना अभिमान होता. मंडेला यांना अभिमान आणि स्वातंत्र्याचा मार्ग देखील चांगला माहित होता.दक्षिण आफ्रिकेतील बदलांमुळे आर्थरला आनंद झाला. काळ्या आणि गोऱ्या लोकांमधील वेगळेपणाच्या सर्व खुणा दूर झाल्या होत्या. काळ्या लोकांच्या वागण्यातूनही अभिमानाची भावना स्पष्टपणे दिसून येत होती. तरीही, त्या देशात आणि जगाच्या इतर भागात सर्वांना समान दर्जा देण्याचे ध्येय अपूर्ण राहिले.

१९९२ मध्ये, आर्थरला कळले की एक वृत्तपत्र त्याला एड्स झाल्याची बातमी प्रकाशित करणार आहे. आर्थर खूप अस्वस्थ झाला. त्याला वाटले की त्याच्या कुटुंबाला आणि मित्रांना त्याच्या आजाराबद्दल कधी कळवायचे हे ठरवण्याचा अधिकार वर्तमानपत्राला नाही. पण नेहमीप्रमाणे, त्याने त्याच्या भावनांना त्याच्या प्रतिष्ठेपेक्षा जास्त महत्त्व देण्यास नकार दिला.प्रथम, आर्थर आणि जीनने कॅमेऱ्यासमोर आर्थरच्या आजाराबद्दल सांगितले आणि नंतर त्याच्या कुटुंबाला आणि मित्रांना, जेणेकरून त्यांना टीव्हीवर बातम्या ऐकू नयेत. त्यानंतर, आर्थरने पत्रकारांनी भरलेल्या खोलीत स्वतः त्याचे निदान जाहीर केले. जेव्हा त्याने त्याच्या पाच वर्षांच्या मुलीचा उल्लेख केला तेव्हा त्याचा आवाज गुदमरला. परंतु लोकांसमोर त्याच्या प्रतिष्ठेशी तडजोड करण्याऐवजी, त्याने जीनला उर्वरित घोषणा मोठ्याने वाचण्यास सांगितले.

पण आर्थरचा राग लवकरच शांत झाला. त्याला जाणवले की त्याच्या आजाराभोवतीचा प्रचार फायदेशीर ठरू शकतो. त्याने त्याच्या प्रसिद्धीचा वापर एड्स संशोधनाला पाठिंबा देण्यासाठी आणि एड्स रुग्णांबद्दल सहानुभूती आणि आदर निर्माण करण्यासाठी केला.

जगभरात पसरणाऱ्या एड्सच्या धोक्याबद्दल जागरूकता निर्माण करण्यासाठी आर्थरने निधी उभारण्यासाठी भाषणे दिली. एड्सशी लढण्यासाठी त्याने आर्थर ॲश फाउंडेशनची स्थापना केली.

३० ऑगस्ट १९९२ रोजी, आर्थरने न्यू यॉर्कमधील फ्लशिंग मीडोज येथील नॅशनल टेनिस सेंटरमध्ये एक सामना आयोजित केला. १०,००० हून अधिक टेनिस चाहते त्यांचा पाठिंबा आणि देणगी दर्शविण्यासाठी जमले.

१ डिसेंबर १९९२ रोजी, जागतिक एड्स दिनी, आर्थरने त्यांच्या आयुष्यातील सर्वात महत्त्वाचे भाषण दिले. त्या दिवशी त्यांनी संयुक्त राष्ट्रांना संबोधित केले आणि विकसित राष्ट्रांना या जागतिक साथीच्या आजाराशी लढण्यासाठी गरीब देशांना मदत करण्याचे आवाहन केले.

दोन दिवसांनंतर, न्यू यॉर्कमधील ब्रुकलिन येथे आर्थर ॲश इन्स्टिट्यूट फॉर अर्बन हेल्थ सुरू झाले. शहरी मुलांना आणि प्रौढांना एड्ससह जगण्यास मदत करण्यासाठी तयार केलेल्या या क्लिनिकच्या संचालक मंडळाचे आर्थर पहिले अध्यक्ष होते.

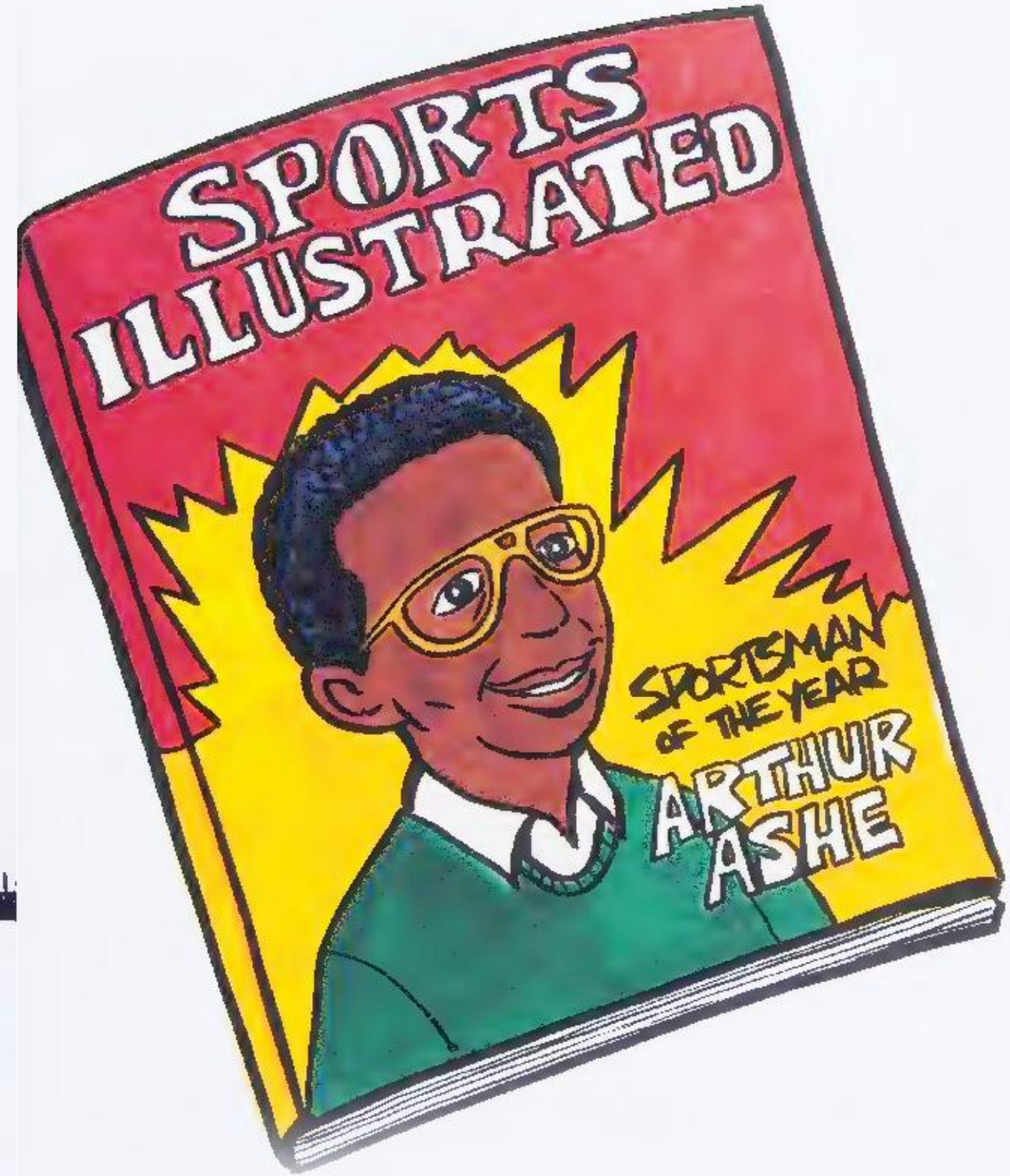

त्याच महिन्यात, स्पोर्ट्स इलस्ट्रेटेड मासिकाने आर्थरला वर्षाचा सर्वोत्तम खेळाडू म्हणून घोषित केले. मासिकाने केवळ टेनिसमधील त्याच्या असाधारण कामगिरीवरच प्रकाश टाकला नाही तर त्याच्या इतर योगदानावर, त्याच्या शालीनतेवर आणि अढळ प्रतिष्ठेवरही प्रकाश टाकला.

आर्थर रॉबर्ट ॲश, ज्यूनियर

(१९४३-१९९३)

आर्थर ॲशचा जन्म १० जुलै १९४३ रोजी व्हर्जिनियातील रिचमंड येथे झाला. तो आर्थर रॉबर्ट ॲश, सीनियर आणि मेरी कॉर्डेल कनिंगहॅम ॲश यांचा पहिला मुलगा होता. आर्थरच्या सातव्या वाढदिवसानंतर लगेचच त्याच्या आईचे निधन झाले. आर्थरच्या वडिलांनी त्याला आणि त्याचा धाकटा भाऊ जॉनीला एका वृद्ध मोलकरणीच्या मदतीने वाढवले. आर्थर सीनियरने नंतर लॉरेन कॅम्ब्रोशी लग्न केले.

आर्थर सात वर्षांचा असताना, त्याने रॉन चॅरिटीकडून टेनिस शिकण्यास सुरुवात केली. तो मोठ्या मुलांना आणि प्रौढांना कोर्टवर हरवू शकला नाही तोपर्यंत त्याने सराव केला, ज्यामुळे कृष्णवर्णीयांना खेळण्याची परवानगी मिळाली.वयाच्या १२ व्या वर्षी, आर्थरने नवीन प्रशिक्षक डॉ. आर.डब्ल्यू. जॉन्सनकडून टेनिस शिकण्यास सुरुवात केली. डॉ. जॉन्सनने त्याच्या विद्यार्थ्यांना टेनिससोबत शिष्टाचार शिकवले. आर्थरने सहजपणे खेळाची सभ्य आणि संघर्षरहित शैली शिकली आणि ती स्वीकारली.

१९६० आणि १९६१ मध्ये, आर्थरने इनडोअर ज्युनियर पुरुष एकेरी जिंकली आणि अमेरिकन ज्युनियर खेळाडूंमध्ये पाचवे स्थान मिळवले. यामुळे त्याला यूसीएलएमध्ये शिष्यवृत्ती मिळाली. एका वर्षानंतर, आर्थरची यूएस डेव्हिस कप संघात निवड झाली, तो त्याच्या देशासाठी खेळणारा पहिला आफ्रिकन-अमेरिकन बनला. १९६६ मध्ये, आर्थरने एनसीएए एकेरी आणि दुहेरी स्पर्धा जिंकून त्याच्या कॉलेज टेनिस कारकिर्दीचा शेवट केला.

१९६८ मध्ये, आर्थर यूएस ओपनमध्ये गैर-व्यावसायिक विजेतेपद जिंकणारा पहिला आफ्रिकन-अमेरिकन बनला. यासह, त्याला जगातील नंबर वन खेळाडू घोषित करण्यात आले.

६ फेब्रुवारी १९९३ रोजी, वयाच्या ४९ व्या वर्षी, आर्थरचे न्यूमोनियामुळे निधन झाले, हा आजार अनेक एड्स रुग्णांना मारतो. संपूर्ण व्हर्जिनियामध्ये झेंडे खाली करण्यात आले. आर्थर बॉक्सर नसला तरी, त्या दिवशी झालेल्या बॉक्सिंग चॅम्पियनशिपमध्ये त्याच्या सन्मानार्थ दहा वेळा घंटा वाजवण्यात आली. आंतरराष्ट्रीय ऑलिंपिक समितीने आर्थरला ॲथलीट सदस्य म्हणून घोषित केले, जरी तो कधीही ऑलिंपिक खेळांमध्ये सहभागी झाला नाही.आर्थर त्याच्या शक्तिशाली सर्व्हिससाठी टेनिस जगतात प्रसिद्ध होता. परंतु त्याच्या सन्मानाने, सौम्यतेने आणि वंशवादाला अनुकरणीय विरोधासाठी त्याला आणखी प्रसिद्धी मिळाली. राष्ट्राध्यक्ष बिल क्लिंटन यांनी आर्थरला "...एक खरा अमेरिकन नायक आणि आपल्या सर्वांसाठी एक अतुलनीय उदाहरण" म्हटले. आर्थर ॲश टेनिस कोर्टवर आणि बाहेर दोन्ही ठिकाणी एक आख्यायिका होती. त्याचे उदाहरण प्रेरणा देत राहील.

१९६९ मध्ये, आर्थरने हौशी टेनिस सोडले आणि पुढील दहा वर्षे व्यावसायिक टेनिसमध्ये अत्यंत यशस्वी ठरला. या प्रवासात त्याला अनेक वेळा वांशिक पूर्वग्रहाचा सामना करावा लागला. चार वर्षे वारंवार व्हिसा नाकारल्यानंतर, १९७२ मध्ये त्याला अखेर दक्षिण आफ्रिकेत प्रवेश मिळाला.

त्याने त्या देशातील कृष्णवर्णीय किशोरांना त्याच्या विजयांनी प्रेरित केले. त्यानंतरच्या काळात, आर्थरने दक्षिण आफ्रिकेच्या सरकारच्या वर्णभेद धोरणाविरुद्ध निदर्शनांमध्ये भाग घेतला.१९७७ मध्ये, वयाच्या ३३ व्या वर्षी, आर्थरने जीन-मेरी मौत्सुसामीशी लग्न केले. दोन वर्षांनंतर, त्याने चौपट बायपास शस्त्रक्रिया केली. आर्थरला लवकरच व्यावसायिक टेनिसमध्ये परतण्याची आशा होती. परंतु परत येण्याच्या एक आठवड्यापूर्वी, त्याला अँजायना (छातीत दुखण्याचा) झटका आला.

यामुळे त्याला मार्च १९८० मध्ये व्यावसायिक टेनिसमधून निवृत्ती घ्यावी लागली.त्याच वर्षी, आर्थरला यूएस डेव्हिस कप संघाच्या कर्णधारपदाची ऑफर देण्यात आली. संघाने १९८२ मध्ये विजय मिळवला, परंतु १९८५ मध्ये, आर्थरने नवीन आव्हानांकडे वाटचाल केली.आर्थरला टेनिसच्या पलीकडे रस होता. १९८३ मध्ये, त्यांनी त्यांच्या *"अ हाय रोड टू ग्लोरी: अ हिस्ट्री ऑफ द आफ्रिकन-अमेरिकन ॲथलीट"* या पुस्तकावर काम सुरू केले. ते १९८८ मध्ये प्रकाशित झाले. त्यांनी अनेक धर्मादाय गट आणि संस्थांची स्थापना केली आणि त्यांच्यासाठी निधी उभारण्यास मदत केली.

१९८६ मध्ये, आर्थर कॅमेरा एलिझाबेथ ॲशचे वडील झाले. दोन वर्षांनंतर, त्यांना एड्स झाल्याचे कळले. १९८३ मध्ये त्यांच्या दुसऱ्या शस्त्रक्रियेदरम्यान रक्त संक्रमणाद्वारे हा संसर्गजन्य आजार झाला. आर्थरने शक्य तितक्या काळ त्यांचे धर्मादाय आणि व्यावसायिक उपक्रम सुरू ठेवण्याचा निर्णय घेतला.

एप्रिल १९९२ मध्ये, एका पत्रकाराने त्यांना एड्स आहे की नाही याची पुष्टी करण्यास सांगितले. आर्थरला वाटले की पत्रकारांना बोलावून ते स्वतः जाहीर करणे चांगले होईल. त्यांची प्रकृती सार्वजनिक झाल्यानंतर, आर्थरने एड्स उपचार आणि संशोधनाला प्रोत्साहन देण्यासाठी त्यांच्या प्रसिद्धीचा वापर केला.

१९९२ मध्ये, आर्थरला हेलेन हेस पुरस्कार आणि वार्षिक राष्ट्रीय एड्स नेतृत्व पुरस्कारासह अनेक सन्मान मिळाले. स्पोर्ट्स इलस्ट्रेटेड मासिकाने त्यांना त्या वर्षीचा सर्वोत्तम खेळाडू म्हणून घोषित केले.आर्थरने त्यांचे आत्मचरित्र, डेज ऑफ ग्रेस, लेखक अर्नोल्ड रामपरसाड यांच्यासोबत सह-लेखन केले.

६ फेब्रुवारी १९९३ रोजी ४९ व्या वर्षी एड्सशी संबंधित न्यूमोनियामुळे आर्थरचे निधन झाले. आर्थर ॲश हे प्रतिष्ठेचे आणि सौम्यतेचे आदर्श होते. तो त्याच्या कुटुंबाच्या, मित्रांच्या आणि चाहत्यांच्या हृदयात कायम लक्षात राहील.